

[Peter Nielsen.]

Er det så ikke bedre at komme i samarbejde om at løse tidens opgaver og få konsolideret vort velstandssamfund? At udskyde disse problemer vil kun betyde, at opgaverne bliver større og vanskeligere at løse. Man kan selvfølgelig irritere regeringen og socialdemokratiet ved en såkaldt henholdende politik; men det er befolkningen, der bliver de egentlig skadelidte. Ja men befolkningen er jo også skatteydere, og kan folkettinget hindre nye buketter, vil det kun være til gavn for den danske befolkning. Men pengene skal jo ind, uanset hvilken regering vi har, og at opsætte gør kun regeringen større. Erfaringerne fra folketingsåret 1960-61 taler deres tydelige sprog. Det er bedst for skatteyderne, at vi nu kommer til arbejde, og det er derfor naturligt, at regeringen i sin åbningstale har kaldt på samarbejdet. Det er vel næsten overflødigt at sige, at socialdemokratiet efterkommer denne opfordring og er parat til i udvalg og i salen at deltage i et sådant fordomsrit samarbejde. Kan et sådant samarbejde ikke etableres, er det selvsagt hele den danske befolkning, der bliver de skadelidte, navnlig hvis vi får en alt for lang overgangstid, inden vi kan besinde os på at skabe den omgivning, der er nødvendig i vort moderne samfund.

Denne lovgivning skal ikke være en kriseopgivning — for vi har som omtalt ikke krise her i landet — men en nødvendig justering, en justering, som navnlig et samfund i fremgang må foretage. Vi skal konsolidere de gode tider. Gør vi ikke det, løser problemerne vel sig selv, men på en måde, der giver nedsat produktion, forbrug og beskæftigelse. Vi kan imidlertid fortsætte de gode tider, vi kan se hen til en endnu større forbrugsudvidelse, bare vi holder den samme takt, bare vi sætter tæring efter tæring. Ellers løser det hele sig i en forrygende inflation; en inflation som den, vi oplever i disse tider, vil være den rene barnebad ved siden af. Så må vi fortsætte, men måske mere skærpet, kreditstramningen og

en endnu højere rente med deraf følgende lavere produktion og levestandard. Den onde snebold er dermed sat i gang, og vi har bl. a. arbejdsløsheden igen.

Kreditstramningen er vel først og fremmest sket, fordi vi her i folkettinget ikke har justeret nok. Den kan ikke blive et varigt fænomen, ej heller den høje rente, men vil folkettinget ikke samarbejde med regeringen om at føre den fornødne finanspolitik, kan vi som omtalt befrygte mere kreditstramning og højere rente. Det vil ramme produktionen og ikke mindst boligbyggeriet. Vi har efterhånden kapacitet til at bygge boliger nok; problemet er kun, at almindelige mennesker ikke har råd til at bo.

Alt bruges jo i angreb på regeringen og socialdemokratiet. Således også f. eks. det, der er sket i Høje Gladsaxe og Albertslund. Hvad er den egentlige grund til, at beboerne derude er kommet i disse vanskeligheder? Simpelt hen at der ikke har været ført den fornødne stramme finanspolitik her i landet. Den fornødne finanspolitik, det er efter socialdemokratiets mening altså det med kasseoverskud, som skatteyderne skal betale til. Socialdemokratiet vil altså have skatterne yderligere i vejret. Nu kan dette jo aldrig være et mål for nogen regering eller noget politisk parti. Selvfølgelig ser vi helst, at man ansvarligt kan undgå kasseoverskud og blot kræve de skatter ind, som er nødvendige for at dække de statsudgifter, som vi jo stort set er enige om i tinget. Der vil vel altid være tale om et skøn, når man skal fastsætte, hvor stort et kasseoverskud bør være, for at samfundet er i balance.

Når vore kolleger i antikkens Grækenland var i tvivl, gik de til oraklet i Delphi, der så gav et svar, der kunne tydes efter behag. I vore dage får vi en redegørelse fra det økonomiske råds formandskab, som vi også kan tyde efter behag. Det er muligt, at vi måske nu har lov til at være lidt mere optimister og mene, at kuren med kreditstramningen og den hidtil førte buketpolitik vil give sådanne resultater, at man med sindsro kan se tiden an. Kasseover-